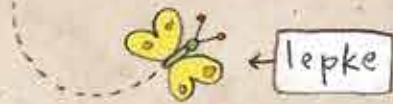
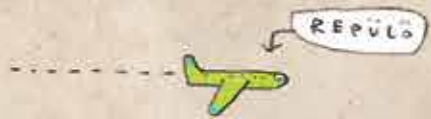
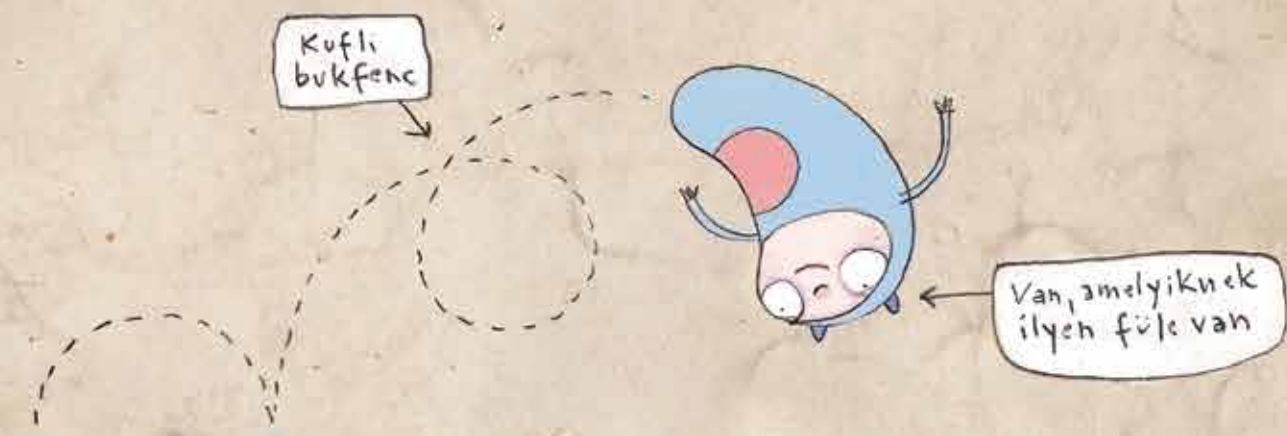
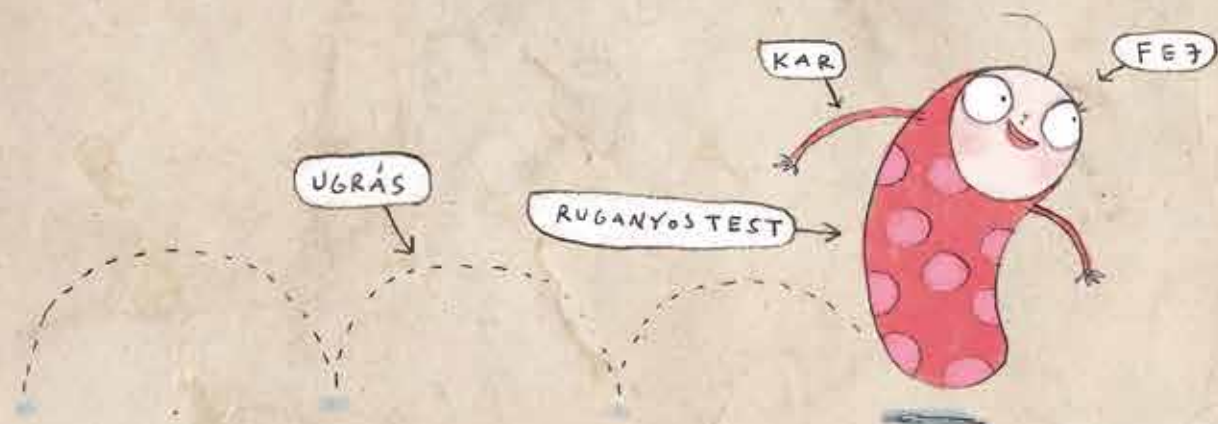

olvasópéldány©Pozsonyi Pagony

olvasópéldány©Pozsonyi Pagony

olvasópéldány©Pozsonyi Pagony

Dániel András

Egy kupac
kufli

olvasópéldány©Pozsonyi Pagony

Egy kupac
az elhagyatott
réten
✧

A whimsical illustration of a meadow. The sky is light blue with a yellow sun in the top left, a blue airplane, a pink bird, and several white clouds. A pink butterfly and a green dragonfly are also in the sky. The ground is green with small plants, flowers, and a mole. A large green pile of leaves is on the right. A speech bubble points to the pile.

Van valahol egy elhagyatott rét.

A rét közepén áll egy kupac. Szerény és egyszerű kupac, mint megannyi más kupac a föld kerekén. Vagyis csak majdnem.

olvasópéldány©Pozsonyi Pagony

Mert ebben a kupacban hét kuflinak lakik. Zödön, Pofánka, Titusz, Hilda, Valér, Bélabá meg Fityirc – így hívják őket. Zödön a legzöldebb. Pofánka a legpirosabb. Titusz a legsárgább. Hilda a leglilább. Valér a legkékebb. Bélabá a legbarnább. Fityirc meg a legszürkébb, mert annak is lennie kell valakinek.

Az összes kuflinak saját, külön ajtaja nyílik a kupac oldalából, mint valami igazi házban. És mindegyiküknek egy nagy csengő van az ajtaja mellett. Ez azért van, hogy a barátainak ne kelljen dörömbölniük vagy kiabálniuk, ha látogatóba jönnek. Minden csengőnek más a színe, így aztán könnyű kitalálni, melyik kuflinak hol lakik.

Ha a kufliknak lenne zászlójuk, így nézne ki. De nincs zászlójuk, mert nem nagyon tudnák mire használni. Bárminek jobban örülnének, mint egy zászlónak.

Egykoron a kupac üres volt, nem lakott benne egyetlen kufli sem. Körben a réten dúsan nőtt a vadzab, a vadsóska, a vadspenót, a vadmarcipán, a vadkavics, a vadrádír, meg más hasonló növények.

olvasópeldány©Pozsonyi Pagony

Mígnem aztán egy éjjel, mikor éppen dühödten süvített a dermesztő északi szél, egy csapat didergő kufli tűnt fel a láthatáron. Már egész messziről hallani lehetett, hogy vacog a foguk a hidegtől.

olvasópéldány©Pozsonyi Pagony

Amikor közelebb értek, az is látszott: nemcsak a foguk vacog, még reszketnek is, annyira fáznak! Valószínűleg túl régóta vándoroltak már ebben a rémes időben. Egyáltalán nem csoda hát, hogy megőrültek a kupacnak! Végre egy hely, ahol meghúzhatják magukat.

Egyikük még néhány száraz faágot is talált, amiből tüzet tudtak rakni. Legalább megsütjük rajta a krumplinkat! – gondolták a kuflik. Ez az egy dolog volt náluk: egy jó nagy krumpli, semmi egyéb. Már nem is emlékeztek, melyikük találta, lehet, hogy Bélabá. De most jól jött, annyi szent! Nem voltak gazdag kuflik, ami azt illeti.

Miután jóllaktak, leheveredtek. *Milyen jó is volna itt maradni!* – ábrándoztak. Aligha található egy kufli biztonságosabb helyet egy ilyen kupacnál! Mikor elaludtak, álmukban boldogan hempergöztek a napsütötte réten. Még Zödön is, aki amúgy nem nagyon szeretett futkorászni.

Reggelre kelve aztán eldöntötték: nem mennek innen tovább egy tapodtat sem! Ehelyett inkább kényelmes kufliüregeket ásnak maguknak a kupac oldalába – mert ezentúl ez lesz az otthonuk! Rögtön elő is vették a zsebásóikat, hogy munkához lássanak.

Ja igen, mert zsebásó is volt náluk, ezt elfelejtettem mondani! Egy kuflinál mindig kell, hogy legyen zsebásó, amivel szükség esetén kufliüreget tud ásni magának. Egy kényelmes kufliüreg körülbelül ekkora. Hiszen nem csak a kuflinak kell elférnie benne, hanem ha úgy adódik, mindenféle egyéb dolognak is.

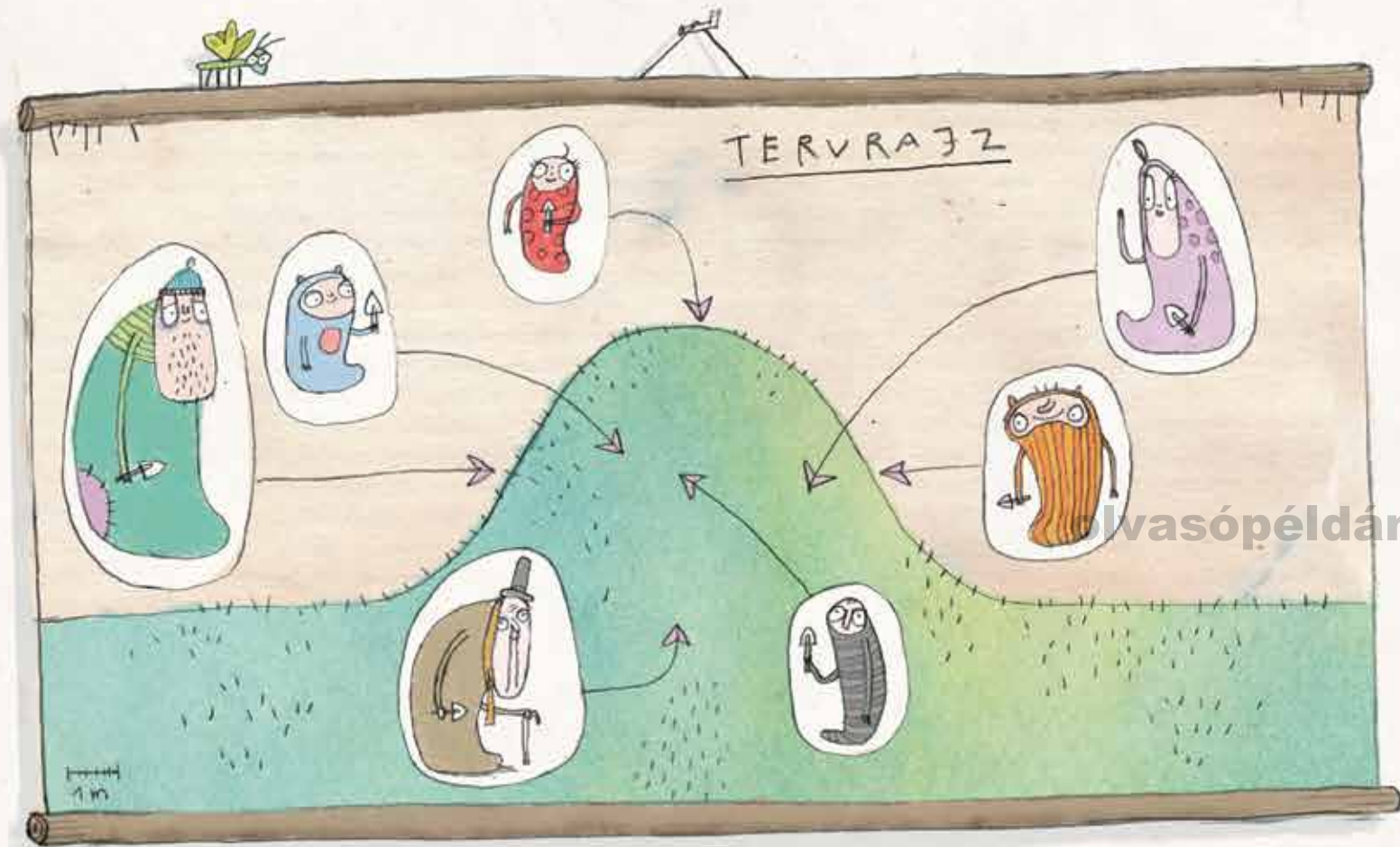
Kuflüreget szinte bármilyen kupacba lehet ásni, ami nem annyira kemény, hogy beletörjön a kufliasó.

Ez a kupac pont jó volt: se nem túl puha, se nem túl kemény. Se túl porhanyós, se túl göröngyös. A kuflik többször is körbeugrálták, és minden oldalról jó alaposan megnézték a kupacot. Innen is, onnan is, fentről is, letről is: mindenhol nagyon tetszett nekik.

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

– Kiváló kupac, pont nekünk való! – kiáltották boldogan.

Ezek után mindegyik kufli kiválasztotta, hol fog üreget ásni magának. Zödön a kupac bal oldalán, Titusz a jobb oldalán, Hilda a mohás felén, Valér a füvesen, Bélabá a legaljában, Pofánka a legtetején. Fityirc meg se fent, se lent, inkább valahol úgy középtájon.

Azzal dolgozni kezdtek. Eleinte mindannyian egyformán jól haladtak az ásással. Na jó, Zödön egy kicsikét gyorsabban, mert ő volt a legerősebb. Bélabá meg talán egy icipicit lassabban, mert ő meg a legöregebb volt.

– Ne ássunk egy kicsit helyetted? – kérdezték tőle a többiek.

– Ugyan már, hova gondoltok! – tiltakozott Bélabá. De azért jól esett neki, hogy megkérdezték.

Délutánra járt, mire elkészültek.
A kupac tele volt szebbnél szebb
kufliüregekkel!

A legnagyobbat Zödön ásta, a legkisebbet meg Pofánka. A legkerekebbet Hilda, a legszögletesebbet Titusz. A legegyesebbet Valér, a leggörbébbet Bélabá. A Fityircé meg mindegyikére hasonlított egy kicsit. Olyan lett a kupac, mint egy nagy, csupaluk sajt!

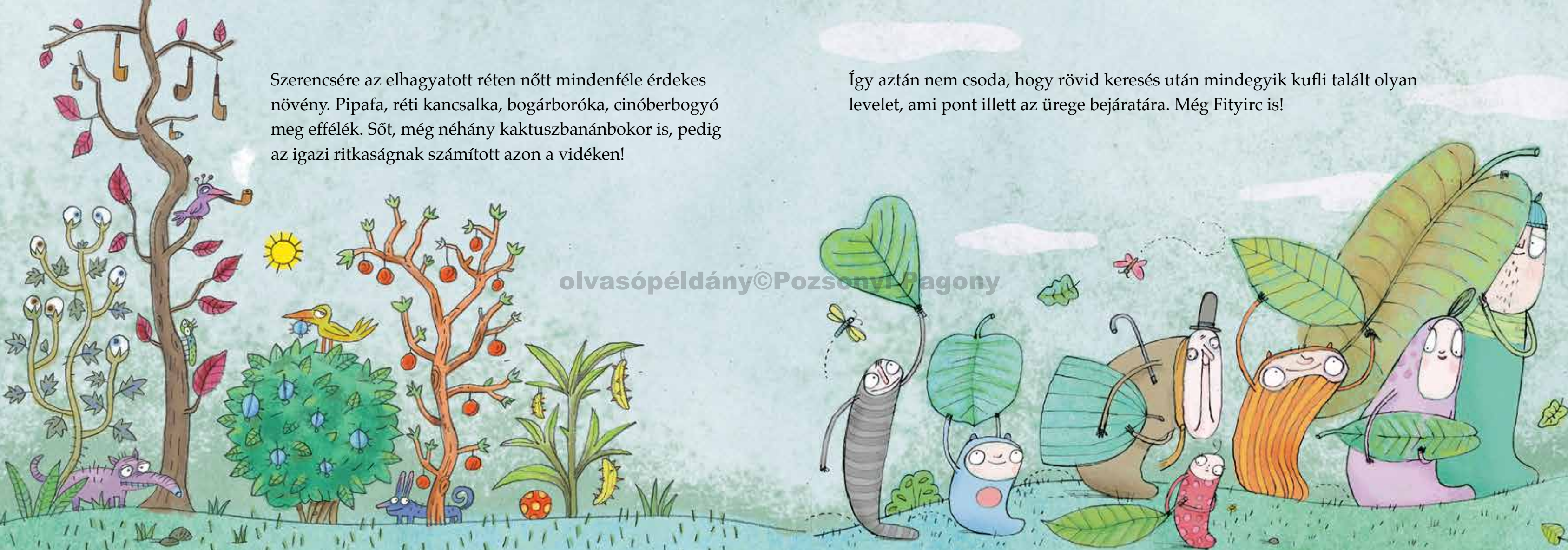
Már csak az ajtók hiányoztak! A kuflik elindultak hát, hogy
szerezzenek faleveleket. Falevélből lehet a legjobb ajtót
készíteni egy kufliüreg bejáratára! Na persze nem mindegy,
milyen az a levél. Az se jó, ha túl kicsi, az se jó, ha túl nagy,
az se jó, ha túl hullámos, az se jó, ha túl cikkcakkos.
Ha meg szúrós, na az végképp nem az igazi!

Szerencsére az elhagyatott réten nőtt mindenféle érdekes növény. Pipafa, réti kancsalka, bogárboróka, cinóberbogyó meg effélék. Sőt, még néhány kaktuszbanánbokor is, pedig az igazi ritkaságnak számított azon a vidéken!

Így aztán nem csoda, hogy rövid keresés után mindegyik kufli talált olyan levelet, ami pont illett az ürege bejáratára. Még Fityirc is!

olvasópéldány©Pozsonyi Págyony

Mikor végre az ajtók is a helyükre kerültek, így nézett ki új otthonuk. Szemrevaló kuflikupac lett, az már biztos! Nem csoda, hogy a kuflik nagyon elégedettek voltak a munkájukkal.

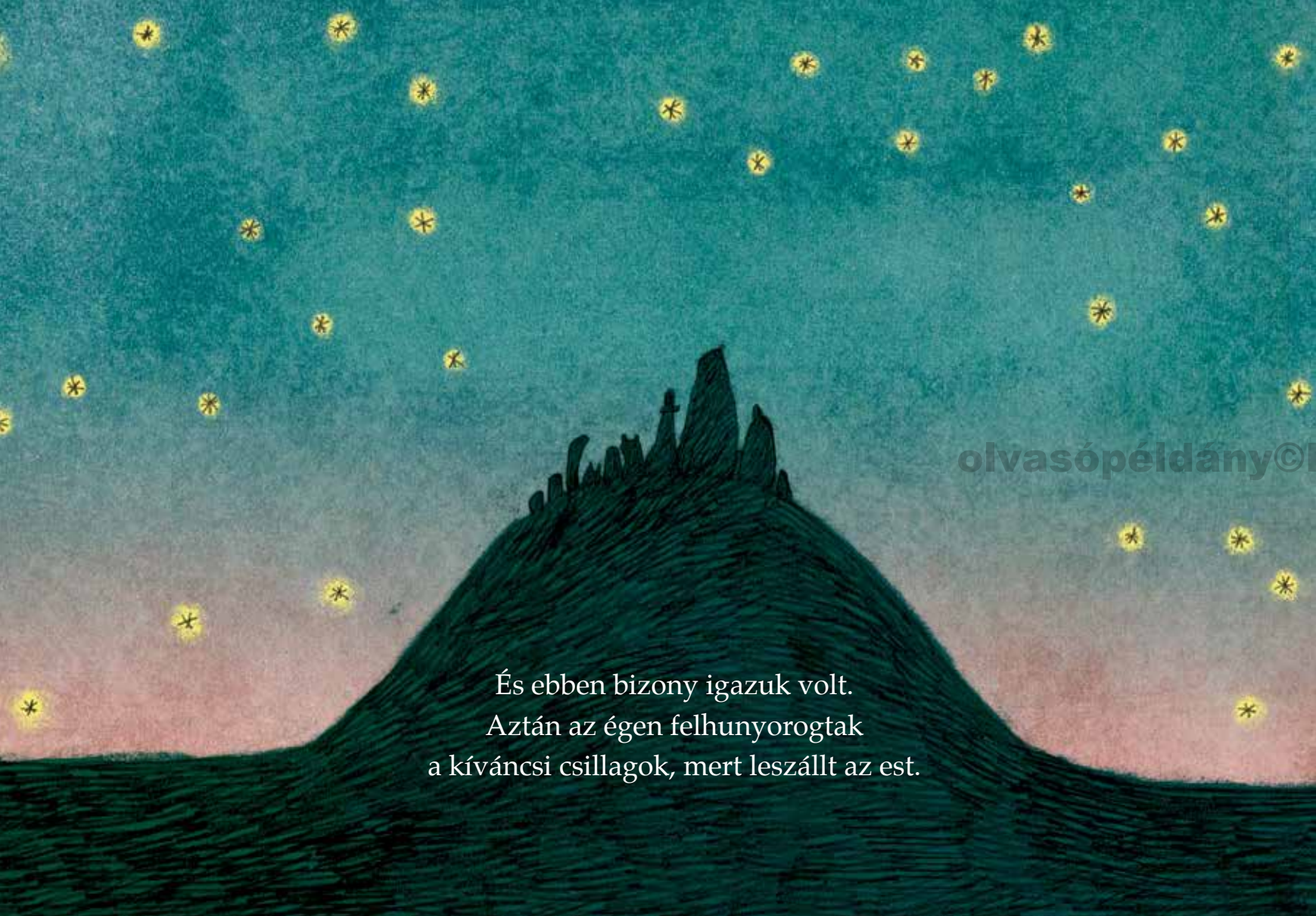
A rét lakói: a csigák, a hernyók, a pókok meg a különféle apró rágcsálók mind csodájára jártak! – A mindenit! – bólogtattak elismerően. – Rég nem látott ilyen ez a rét!

Lassan bealkonyodott. A kuflik és vendégeik felmászta a kupac tetejére, onnan nézték, hogy tűnik el lassan a nagy, kövér nap a látóhatár mögött. Nagyon szép volt innen az elhagyatott rét! Milyen más így, a saját kupacunkról nézve! – gondolták a kuflik.

olvasópéldány©Pozsonyi Pagony

És ebben bizony igazuk volt.
Aztán az égen felhunyorogtak
a kíváncsi csillagok, mert leszállt az est.

olvasópéldány©Pozsonyi Pagony

Sose együnk gombát
reggelire!

Pompás nyári reggel volt. Az égen, mint egy óriási, jókedvű sütemény, mosolygott a nap. Erről a kufliknak rögtön eszükbe is jutott, hogy mennyire éhesek. Hol volt már az a tegnapelőtti sültkrumpli!

– Nincs itt valahol egy büfé? – kérdezte Zödön álmos hangon.
– Ez egy *elhagyatott* rét – emlékeztette Fityirc. – Magunknak kell ennivalót keresnünk.

Zödön kedvetlenül ásított.

– Elmegyek gombát szedni! – ugrott fel Pofánka.

A többieknek azonnal megtetszett az ötlet. Mindannyian szívesebben pihentek még egy keveset a langyos napsütésben, semhogy a réten csatangoljanak föl-alá, és gombákat keresséljenek a harmatos fűben.

Pofánka fogta hát a zsákokat, amiben a krumplit hozták magukkal, és útnak indult. Kiváló gombászóidő volt: se nem túl felhős, se nem túl napsütéses. Nem is fülledt, de nem is túl szeles. Nyirkosnak sem nyirkos, de nem is szárazabb a kelleténél. Egyszóval jó idő volt, na. Alig ugrándozott egy keveset, Pofánka máris észrevett a fűben néhány gyönyörű, színes kalapú gombát.

- Jaj, de jó! – kiáltott boldogan, és már nyúlt is volna az egyikért, hogy leszedje.
 - Vigyázz velem! – szólalt meg ekkor a gomba. Pofánka nagyot ugrott ijedtében. – Varázsgomba vagyok. Ha eszel belőlem, mókus alakú léggömbbé változol!
 - Nem hiszem – mondta Pofánka.
 - Próbád ki! – vonta meg vállát a gomba.
- A gombáknak nincs is válluk – gondolta Pofánka, azzal beleharapott a gomba kalapjába.*

olvasópéldány©Pozsonyi Pagony

Közben a többi kufli egyre éhesebb lett. – Hol lehet Pofánka? – kérdezgették egymást aggódalmasan. A választ egyikük sem tudta. Vagy ha mégis, a többiek nem hallották, mert olyan hangosan korgott a gyomruk az éhségtől. – Megnézem, nem történt-e vele valami baj! – mondta végül Titusz. És így is tett.

Igen ám, de hasztalan ugrált fel-alá az elhagyatott réten, Pofánkát nem találta sehol.

– Szia! Nem láttál errefelé egy gombászó kuffilányt? – kérdezte egy hatalmas, lebegő piros mókustól.
– Én vagyok az – válaszolta a mókus.
– Egyáltalán nem vagy vicces! – mondta bosszúsan Titusz.
– Nem tréfál: tényleg ő az – szólalt meg ekkor egy gomba a fű közül. – Evett a kalapomból, ezért változott léggömbbé.

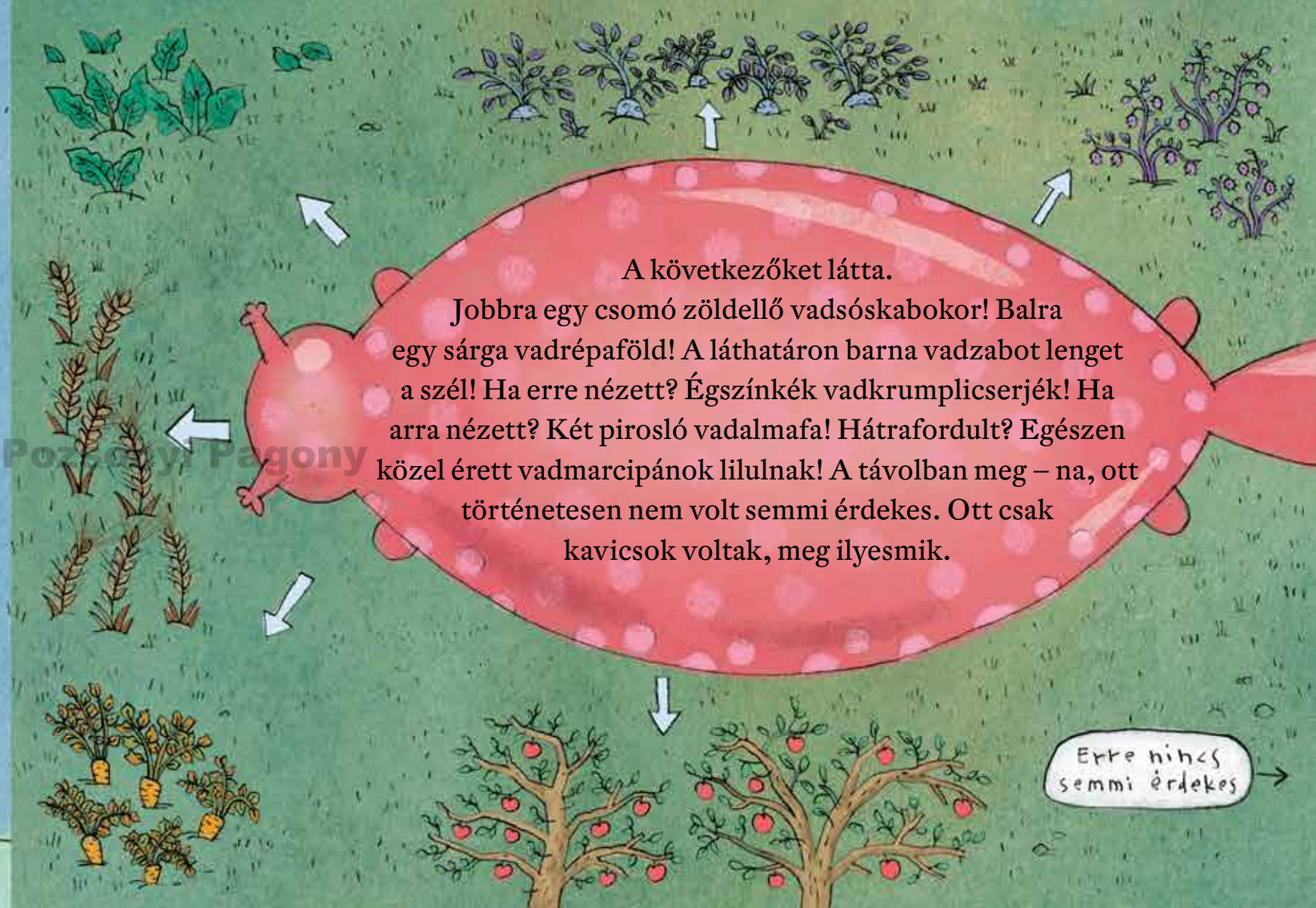

Titusz ijesztő fintort vágott.
– Hamarosan visszaváltozik – legyintett a gomba könnyedén. – Csak egészen keveset evett belőlem...
– Úgy látszik, más reggeli után kell néznünk – állapította meg Titusz szomorúan.

olvasópéldány©Pozsonyi Pagony

Megfogta hát
a léggömb zsinórját,
és továbbgrándozott
a harmatos fűben. Hirtelen megtorpant egy táblánál.
– Innen biztos, hogy egyformán jól látszik az egész rét – mondta.
– Nézz körül, Pofánka, hátha fentről meglátsz valamit, amivel
megtömhetjük a hasunkat!
Pofánka libbent egyet,
és körbepillantott.

A következőket látta.
Jobbra egy csomó zöldellő vadsóskabokor! Balra
egy sárga vadrépa föld! A láthatáron barna vadzabot lenget
a szél! Ha erre nézett? Égszínkék vadkrumplicserjék! Ha
arra nézett? Két pirosuló vadalmafa! Hátrafordult? Egészen
közel érett vadmarcipánok lilulnak! A távolban meg – na, ott
történetesen nem volt semmi érdekes. Ott csak
kavicsok voltak, meg ilyesmik.

Erre nincs
semmi érdekes

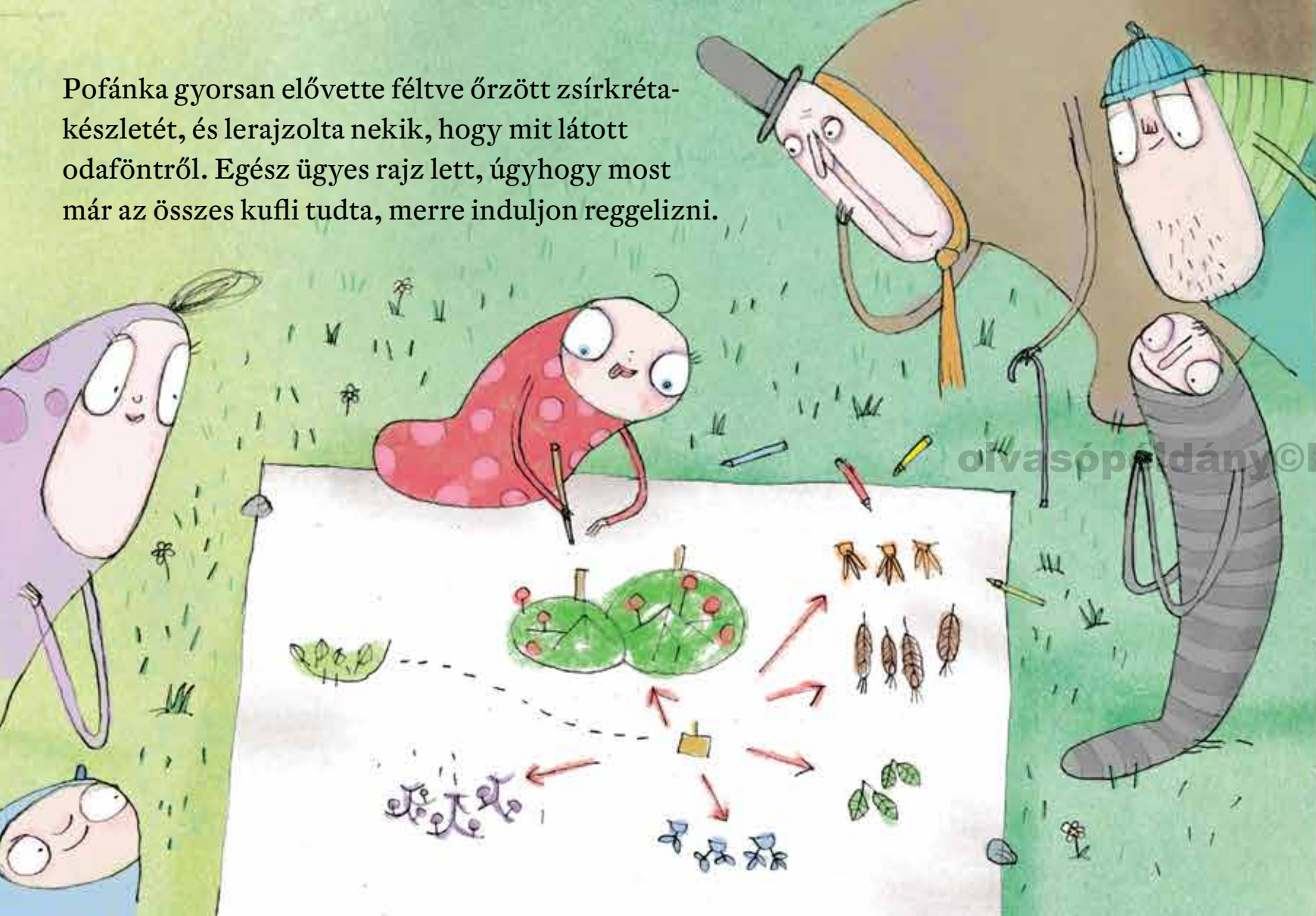
Akik aztán alig hittek a fülüknek!

– Vadsóska? Vadrépa? Vadzab? Vadkrumpli?

Vadalma? Vadmarcipán? – kiáltották elképedve.

Pofánka gyorsan elővette féltve őrzött zsírkréta-készletét, és lerajzolta nekik, hogy mit látott odafönről. Egész ügyes rajz lett, úgyhogy most már az összes kufli tudta, merre induljon reggelizni.

Zödön a vadsóskabokrok felé. Titusz a vadrépa-földre. Bélabá oda, ahol vadzabot lenget a szél. Valér a vadkrumpliligetbe. Hilda a vadalmafákhoz. Pofánka meg – nos, ő oda, ahol a vadmarcipán terem. Ja, és Fityirc meg sorban az összes helyre, merthogy mindegyiket meg akarta kóstolni.

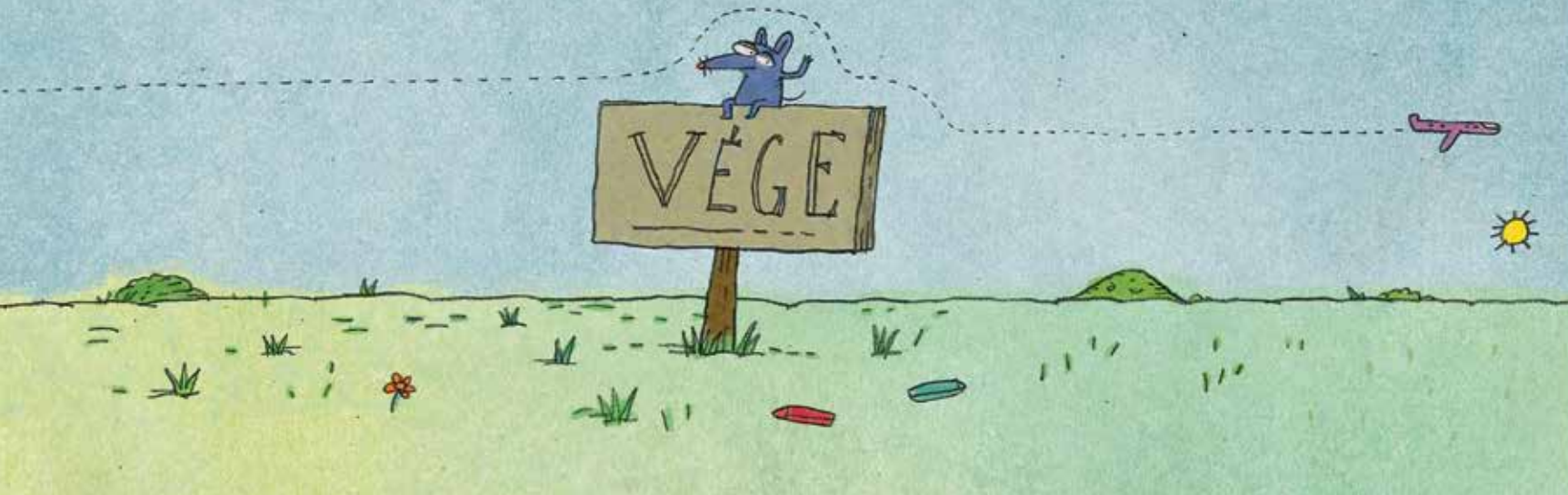
Az összes kufli talált hát valami fogára valót.
Nem csoda, hogy mindannyian degeszre
ették magukat. Szinte a kupacukhoz is alig
tudtak visszavánszorogni, úgy jóllaktak.
Lehet, hogy még nem említettem,
de a kuffik időnként hajlamosak
a mohóságra.

Aztán csak heverték a fűben, a kupac körül, és szuszogtak
elégedetten. Nem volt kérdés, hogy egész nap ez lesz
a program: heverészs meg szuszogás. Esetleg: heverészs
meg szuszogás és egy kevés hempergőzés a napsütötte fűben.
Így aztán sok mesélő már nincs is erről a napról.

olvasókönyv © Pozsonyi Pagony

Talán csak annyi, hogy Pofánka megígérte nekik,
mindenkinek lemásolja majd a rajzát kicsiben. Hogy tudják,
mit merre találnak, ha ismét megéheznének. Ez legkésőbb
kora délutánra volt várható.

De aztán tényleg nem volt más, csak lustálkodás, napestig.

ISBN 978-615-5291-99-9

© Dániel András – Pozsonyi Pagony Kft. (1137 Pozsonyi út 26.), 2013, 2017

www.pagony.hu

Írta és rajzolta: Dániel András

Felelős kiadó: Banyó Péter

Szerkesztette: Gyóri Hanna

Tördelés, tipográfia: Dániel András

Produkciós munkák: Wunderlich Production Kft.

Produkciós vezető: Mészáros Gabriella

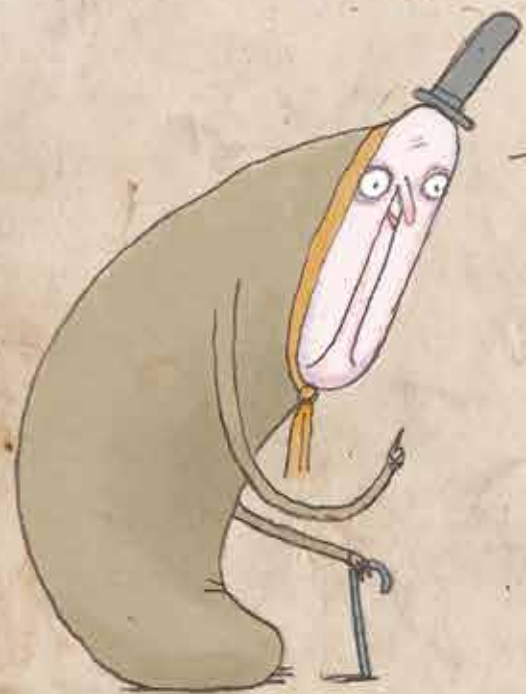

Nyomás, kötés: Reálszisztéma Dabasi Nyomda Zrt.

Vezérigazgató: Vágó Magdolna

Munkaszám: 170123

www.dabasinyomda.hu

Azt is rajzold rá, hol teremnek
a varázsgombák!

olvasópéldány©Pozsonyi Pagony

olvasópéldány©Pozsonyi Pagony